

Izhaja
na pol poli
vsaki četver-
tek.

SLOVENSKA BČELA.

Velja na leto
2 fl. 24. kr.
in po pošti
3 fl. sr.

Lěposloven tednik.

číslo 20.

V četrtek 13. maja 1852.

III. tečaj.

Mladletje *).

Poj deklíč od mladoletja
Z jarnega prav gerla,
Glej, ko zemla je čast cvetja
Vsimu zdaj odperla!
Vse se ljubi, vse se pari
Naj je mladi ali stari
Od radosti.

Slavo, hvalo k božji časti
Poje vsaka ptica;
Vse po zemli začne rasti
Vsako seme klica,
Drevje se hiti listiti,
Suha trava zeleniti
Od radosti.

Zrak se v jutro z grab napije
Rose ugodnosti,
Hitro megle z nje razvije,
Deža je zadosti;
Te pa sonce ves svet gene,
Vsaki cvet se razodene
Od radosti.

Tam po črešnji, ki vsa cvete,
Detel čerstvo kluva,
Tu pastir si venčec plete,
Z verbe žveglo zuva;
Z njoj si igra mile glase,
Lepo se živina pase
Od radosti.

Samo ters in njegva ljuba
Terta solze toči. —
Ena sladka — bridka zguba
Moje serce moči:
Od slovenke sim odločen,
Zato rad se z tersom jočem
Od žalosti.

Kreml.

Neznani ptujinec.

(Konec.)

Ko se v jutro běli dan zasveti, že svira Milko na piščali. V dolgej rajdi je stala živina, težki voli in tolste krave, vse sivke, plavke in košute in krotke ovčice. Naj starši bajsa, pobleвна mali mnogih telet, je kazala pot žvenklaje s zvoncem na vratu. Tudi naš novi planinec je dobil po-

*) Te verstice iz spisov nepozabnega g. Kreml-a, ki so mi po nameri v roke prišle, podam slavnemu vredništvu s to prijazno prošnjo, da bi ono častitimi prijemnikom „slov. bčele“ oznaniti blagovolilo, da ako bi kdo med čitatelji kak sostavek imenitnejšega zapopadka od Kremlnove nezatrudlive roke imel, naj ga v natis pošle, da tak z združenimi močmi njegove spise zgube ino pozabljivosti otejmo.

A. Strajnašak.

velje čez mali oddělk črede, in tako nastopi čela tropa polagano svoj pot v zeleno šumo na planino. Kmalo se vmili neznanemu mladiču pastirčevanje, nagerbano čelo se mu sčasoma razvėdri, u šumnatom logu med burkastimi veselimi jagnjiči mu včasí tak milo pri sercu dene, da se veselja razjoče. O pač krasna priroda, dobrotljiva majka, ki tolko stvari goji in razveseljuje! Brez čutjenja bi moral biti človek, ako ga skladni razvitek prirode, njezina krasota, ki se nam vsak dan pred očima razvija, več ne vname. Poglej, moj čitatelj, visoko planino, ki proti nebu kipi, kot kraljica mogočna med nižjimi sestrami, gorami, ki joj služijo za podnožje. Spomlad pride in ona se nakinča milovidnim cvětjem, visoke, košate šume jo odenejo zelenim plajšem, bistri potociči žuborijo po bėlo-svėtlih kamenčkih. Človek, ki ima čisto vėst, kteroga serce ne poznaje strasti, in tudi duša ne želja, ki jih doseči ni vrėden, je tukaj kakor v zemaljskom raju. Pėvanje plic mu je pėsem angelskoga sbora okolj prestolja vsevidnjega Boga, in pobožne čuti, ki se tukaj v notrajnem porodili morajo, povzdignejo serce hrepeneče v nebo. In tudi nesrečnik, ki ga tlači britkost, tuga in nezadovolnost, pozabi za nekóliko časa žalost svojo in dušno bolest, serce se vmiri v persih, in nehoté mu govore usta molitev: „Bog, velik si Ti, in vsemogočen u dēlih svojih!“

Tako se je tudi našemu v duši pobitomu ptujincu godilo. Mnogokrat se mu je neobično veselje v licih igralo, prijazno so se smehljale usta, in kadar je nježnoj Marini v modre očesa pogledal, je švignil plam tudi v njegove oči. Če mu je pa spet žalost čelo nagerbala, in skrivna žaloba Milku po volji ni bla, ga je vedno Marina zagovarjala, akoravno ni vedila, kaj je uzrok njegove poteže. Mladič se je znal tudi tako prijazno ponašati, da mu je vsaki dober biti moral. Kadar ni bilo drugoga posla, je učil Milka s lokom strėlati zverjad in plice. Včasí mu je stisnil rumen zlat v roko, da so si boljše kosilo napravili, tudi Marina si je novo oblėko al kak pisan robec po tom potu pristregla. Na paši je bil verli korenjak. Joj zverini! ako se je podstopila, ovčko al jagneta napasti, njegova pušica jo je gotovo zadela. Ni dolgo časa preteklo, je nosila že Marina svetel perstan na roki. To je bil lep dar, ki ga je ptujinec mladoj ključarici poklonil, ker mu bijaše tako dobra in vdana. —

Tako so tekli v lepom soglasju v ljubom miru poletni dnevi naprej. Vrėme celi rane, in tudi ptuji mladič je čutil milo zdravilo, ki ga je najšel v samotnom kraju za svojo bėdno bolešno serce. Dalje ko je bival med ljubima nedolžnima dušama, bolj se je prepričal, kolko si prizadevata, ga spet srėčnoga storiti, kakor je siromak nekđaj bil. Nigdar ni Marina kaj skuhala, da ne bi bil tudi on okusil, nigdar se ni htela veseliti, da ne bi tudi njega k veselju pripravila bila. Mala je bila in borna kolibica, malo družtvo, ki je v njej prebivalo, al vsakomu je veljala jedna zapovėd, ki jo daje prava kersanska ljubezen: „Kar nečeš, da ti drugi storé, ne stori tudi njim.“

Vse to je vedel in globoko si tudi v sercu shranil ptujinec. In kar je sam pri sebi že dolgo popred odločil, kar mu je hvaležno serce velevalo, to je hotel zdaj razkriti. „Glej, mila Marina“ reče jednega dne ginjenim srcem mladič, „ti si me otela strašne smerti, ko sim u naj večoj bedi omahoval med življenjem in poguboj, ti si me ljubeznivo sprijela, vedno za me skerbela, in kakor da bi tvoj brat bil, si mi dobra bila. Drage duše na širokom svetu nimam, ko tebe in tvojega brata. Bil

sim nekdanj srečen, ah srečen, da je malo otrok tako srečnih, rojen od znamenitih staršev. In od vse te sjajne sreče mi ni ostalo ničesar, ko sramotno ime, ki ga preklinja zdaj vsaki, ki me je poznal, in tudi oni, ki so v sreči moji tovarši bli. Ne pozveduj dalej, ne porajtaj za žalost in potežo, ki si jo včasih vidila na temnih mojih očih, samo spomni se, da tvojih dobrot nigdar pozabil ne bom, da si mi mila, da tvojo ljubezni polno srce više ceniš, ko vse posvetno blago. Kadar pride jesen, in se podamo spet v dolino, bom pri tvojem očetu v službo stopil, si bom prizadeval, ljubezen njegovo in zaupnost zadobiti. Potem pa bom prosil za tvojo roko, ljuba Marina, in dober oče, ki so te tak lepo odgojili, nama očelova blagoslova vskratili ne bodo. Od mojega premoženja mi je še tudi hvala Bogu tolko ostalo, da zamoreva pošteno i srečno živeti.“ Marino spreleti rudečica, njezine sramožljive oči se skrivajo pod črnimi obrvami, le s glavicoj malo pokima, ter očita, da je s pogojem zadovoljna. Bil je prijazen večer, ko sta se pod košatim drevesom pred kolibicoj pogovarjala. Solnce se je ravno za gorami skrivalo, dolge sence so se stezale po vrhu slikotvorne planine, na nebu so plavale megle razžarene od solnčnih žarov. Glasno so se razlegali krog in krog po prostranih višavah napèvi tanjke stranjšice, na katero je sviral dobroserčen Milko, ki je šlo čredo na počinek v tamare zganjal.

Zdaj nastane tih mrak. Marina in ptujinec sta se še prijazno razgovarjala—kar naenkrat švigne kakor blisk iz neba, rujava sova sferfota njima čez glave. Marina skoči na noge in vsa plaha zbèži u hišico, misleči, da je to kakova zla prikazen. Ptujinec pa prav znajden strélec, slèdi za pticoj, ki se je prederznila, Marino preplašiti, in kmalo ohladi jezo v njezinoj kervi.

Zastopnost in priklonjenost med Marinoj in nepoznatim mladičem je vedno serčniši postajala. Tako je nju zalezla jesen. Merzli vetrovi so jeli hladiti, listje na drevesih je požoltelo, vsa priroda je zgubila poletni kinč, solnce je že zmerom poznej in poznej izza gor vstajalo, cele dni je včasih zakrito bilo v gostih meglah. Bilo je v nedeljo. Marina in Milko sta bila v dolino k božjej službi odšla. Že je bilo precej čez poldan, in Mariné s bratom še ni bilo nazaj. Neusterpljivo nju je čakal ptujinec in stokrat je šel gledat na vozko stezico, če že skorej prideta. Nenavadno pozno prideta nazaj, ker sta se doma predolgo mudila. „Skorej in skorej bi se bil zabredel“ reče Marina bratu, ko sta že blizo hišice bila. „Zakaj?“ jo praša Milko. „Ne veš več“ prodolži Marina govor, „ko so naju oče prašali, ali se dro še ni nobeno živinče pogubilo. Ko si povedal od volka, ki ga je ptujinec vstrelil, sim že trepetala, da boš kaj od njega povedal. Pa vendar, dragi Milko čuden se mi zdi ti človek. Sam Bog vé, kaj mu neki na sercu leži, da je včasih tako žalosten? Uni dan sim ga gledala, ko je sam na tratici pred hišoj ležal. Kak se je revček zvijsal, kak je zdihoval, in tudi jokati sim ga slišala! Kaj še le ob nedelah dela, ko naju doma ni?— Čuj bratec, naj velja, kaj če, še dans ga bom tak dolgo prosila, dokler mi razkrije serčne skrivnosti.“ „Vse je zastonj, reče Milko, povedal ti tega ne bo. Kolkokrat smo se že prav prijazno razgovarjali, in nikolj ni zinil besedice od svoje skrivne žalosti.“ „Naj že bo kaj če, reče jaderno sestrica, „jaz hočem zvedeti še nicoj, kdo da je in kaj ga v sercu tare.“ Med tim prideta blizo hišice. Véselo jima stopi mladič naproti, al njegove oči so bile razjokane. To zagledati se miločutna Marina še bolj oserči, in kmalo ga nagovarja

nježnim in sladkim glasom, naj ji vendar pove zakaj da je vedno tolko žalosten in tužen. Dolgo, dolgo se ni hotel vdati, ko pa le nedolžna dušica prositi ne prestane, se ji vstavlja več neuore. »Marina!« začne rěsnobno mladič, »morebiti da boš obžalovala, da si me kdaj za to prosila? Naj bo, — samo jedno te prosim, Marina mila, ne zaverzi me, ampak prosí, čista duša, za me, da se Bog vsmili mene, nesrečnoga rěvnoga človeka!« Milko stopi iz hiše in ptujinec zapahne vrata.

Ptujincu probedi lice, ustnice trepetò, hladen znoj mu teče iz čela, pogled se stemni, strah i groza ga lomi po celem životu, nemirna persa se vzdigajo, kot da silen vihar kopiči morske valove. Dolgo molči — in čez nekaj trenutkov strahovitoga nutrajnoga bojevanja progovori tiho i lagano: »Božja milost, njegova sveta volja mi je bila odločila, da nastopim vladarstvo lěpe, prostrane pokrajine. Bil sim od narave ves živahen i nagel; nevoljen, serdit sim bil, da so mi strica za oskerbnika moje dēdovine postavili, i blagohlěpno serceme je vedno naganjalo, da si prilastim meni odločeno imanje. — Oj zločesti ljudi! Hudobni svetovavci podpuhnejo plam pogubonosen u mojem sercu, ter mi misel v glavo zabijejo, kakor da hoče stric mojo dēdovino s svojim imanjem sdružiti, mene pa obropana, nesmožna mladenča v kak samostan poslati. Hudobneži! dobro so osnovali peklensko goljufijo svojo; strupeno kačo, s katero so oni strup raznesti hteli, sim moral jaz siromak s goloj rokoj prijeti.« — — Obrisè si znoj iz čela, zatim govori dalej: »O Bog, pravičen sodnik! — Kak sim zamogel tak globoko se vgreznuti — moja nesrečna roka vbije lastnoga strica — Alberta Habsburskoga! In jaz, o zemlja nesrečna, ki me je nosila, jaz sim Jovan iz Švabije, bēdni nesrečni vnuk blagoga cara Rudolfa iz rodbine plemenitih Habsburgov! Ne zgrozi se, Marina, ne obrni nedolžnih oči od mene, nikar me ne preklinjaj, ne pahni me u stermoglav prepad, ker me je nesreča sama, nemila ah in pravična osoda v naj grozovitnijo tamnico vergla, kjer zla svēst hujsi grize, kot vsi gadi strupeni, kjer me strašen obup silniši tepe kot jek'eni biči razjarenih ljutic!« — V kamenjen in derven stoji mladenč. — Bilo je o pol noči, tiho ko v hladnom grobu, je bilo v samotnoj hišici, težki vzdih se zvijajo mladiču iz pobutih pers. Strašno, ko v njegovej duši, je vihar od zunaj razsajal. S vsoj silovitostjoj vdari na hišne stēne, strēha zaškriplje, slemenì se zmajajo, in žvenklaje zabrenči oknice na tla. Čez predor vihar puhne in pogasne plamtečo svetinico na ognjišču. »O Marina, duša verna, kje si?« vpraša trepetaje caromor, in vzdigne glavo na kviško. Marina je bila zbēžala. »Marina! kje si?« zavriskne še enkrat nesrečni mladenč, vdere čez vrata, in beži kakor besen po nočnej temoti. — »Tukaj v samotnom kraju, vērhl nebotičnih plania, ki se ločite mile deželi, Štajarska od svoje sestre Gorotanske, tukaj sim najšil jedino dušo, ki me nigdar ni preklinjala, ki je milovala mi tužno serce — tukaj blizo nje bom ostal, tukaj hočem vmrēti, — ne vmrēti, tukaj bom čakal, dokler pride Marina nazaj.« To zgovori in napade ga divja bēсноča; Vsede se spet na sterno pečino vērhl šumeče bistrice. — —

V istoj noči je zgorela hišica na planini. Marina je odbēžala kot plašna serna po pečovju in germovju v dolino. Ravno je vdarilo 12 iz bēle line, in na vratih v župnikovoj hiši se čuje jok in terkanje. Bila je Marina. Vsa preplašena in derhteča pade pred župnika na kolena, in jokaje pripovēduje, kaj se je zgodilo. Le po dolgom tolaženju je zamogel

blagi oče vmiriti vbogo Marino, ker je mislila nedolžna sirota, da zadenje zdaj njo ono prognanstvo, ki si ga je Jovan nesrečni na glavo nakopal. Drugi dan tumara živina iz planine; Milko ves zamišljen tava za njoj — od nesrečnoga plujinca pa ni več od tiste noči ne sledu ne glasa bilo. J. K.

P e t e r V e l i k i .

Znabiti, da ni še nihče značaj Petra Velicega, ruskega cara prav zapopadel in popisal, ker je imel mnogo posebnosti in svojosti, ki so le njemu izključljive lastne in ga v tisuč različnih slikah kažejo. Zdaj vidimo v njem izličenega junaka, zdaj neomikanega sina narave. Njegova divjost nas z grozo napolni in kmalo potem pas prevzame njegovo človekoljubje, njegova dobroserčnost. Naravne napčnosti, po dolgi vaji vkoreninjene, so ga večkrat podjarmile, da ni nobena reč njih žalostnih naslédkov vbraniiti mogla.

Njegova supruga, cesarica Katarina, je imela gotovo veliko moč čez njega, ali ona ga je predobro poznala, da bi se bila protivila viharju njegovih ljutih strasti.

On je hotel svoje podložne omikati, pa bolj po pokoršini kakor po prepričanju. V svoji obleki je bil priprost in ravno to je tirjal od vsih, ki so krog njega bili. Namesto dvornikov in pavolčikov (Pagen) je deržal nekaj mladih plemenitnikov. Ko je šel zjutraj v učilnico, je njegov službenik pred hišo pri saneh ostajal. Enega teh s imenom Buterlin-a, ki je pozneje vikši vojskovodja postal, je mikalo od zajterka, ki ga je Peter navadno s sabo jemal, pokusiti. Peter to zapazi, da nekaj manjka; berš zvé tudi snedavega blaznivca, kateri tudi svoje tatvine ne taji. Brez odloga mu dá v kazen težo svoje težke roke čutiti.

Jako darljivo je Peter plačeval, pa ravno tako ojstro tudi kaznoval. Nobenega pa ni tako z dobrotami obdaril, kakor kneza Mencikova, kterege je iz nizkosti povzdignil, ter mu, akoravno ne brati ne pisati ni znal, nar višji službe izročil. Vunder mu ni bil vselej hvaležen in njegovim poveljem pokoren, za česar voljo ga je Peter čestokrat hudo posvaril in zlasti mu prepovedal, dnarja od podložnikov prejemati. Mencikov prepoved prestopi; car, to zvediti, se vsede zgodaj v jutro v sani, da bi svojega ljubimca še v postelji dobil. Tu mu jame ojstro njegov pregrešek očitati. Stokrat mu pravi, da je že smert zaslužil, pa vendar za sedaj še s majheno skrivno kaznijo večjeje odide. Nato zasuče palico, ki jo je navadno pri sebi imel, in začne njegovo svitlost v postelji mahati in pretepati, da je bilo joj. Zraven mu še skorejšno ozdravljenje voši in otide. — Na poli proti domu, ga srečajo neki velikaši. Vpraša jih, kam da gredó. „Dans je god kneza Mencikova,“ mu odgovorijo, „in mi mu gremo srečo prijat ali vošit.“ „Res je“ — pravi car, — tudi jest hočem to storiti; pa pustite me popre diti in pridite počasi za menoj.“

Ko Mencikovov služabnik Petra spet priti zagleda, ga prestrašen svojemu gospodu naznani. Taj se že v duhu pripravi, dodatek prijeti. Ali Peter vstopi jasnega obraza, čest ita mu k njegovemu godu, in mu pove, da je prišel ga s gospodi vred, ki za njim gredó, k obedu po-

vabit. Mencikov se novega strahu rešen, prijazljivo zahvali za prijete znamenja carske blagovoljnosti in premaga svoje bolečine, ki so se pri uzvidu gorjače ponovile.

Sljedeča povédka o nekem tajniku je ravno tako tužnošalna (tragi-komisch). Peter je hotel v pismohranu spis imeti, ki je ondi shranjen bil. Tajnik, ki je spise pod svojim zatvorom imel, išče in išče, pa zapstoj. — Car postane nevoljen in zapovē, mu dvajset palic našteti, potem stopi sam na lestvico in preišče spise, da bi pogrēšenega najdel. Tajnik si te trenutek v prid oberne in zbeži, se verže carici, pri kateri je njegova sestra dvornica bila, pred noge, in jo moli za njeno priprošnjo. — Med tem prideta dva carska strežaja v listovnico, vprašata, kaj je storiti, in ker jima Peter, brez da bi se obrnil, iz lestvice vkaže, da imata tajniku dvajset palic našteti, zgrabita po nesreči še nazočega tovarša zbeživšega, ga vlečeta vsemu vgovarjanju in branjenju vkljub v predjizbo, in spolnita nad vbogim carsko povelje. Komej je kazen doveršena, pride carica s svojo prošnjo. Peter, še zmira v svoje spise zamišljen, ji zakliče, nasprot: »Ti prepozno prideš, je že storjeno; on ima to svoje.« — »Ni mogoče! mož me tačas ni zapustil.« — »Jest sim pa vonder zvnaj slišal upiti.« — Tepeni se pokliče, in pripovēduje tužnega obraza, kaj se mu je zgodilo. — »Mi je žal,« reče Peter, »pa odvzeli ti palic ne morem, hočem ti jih toraj za bodočnost zapisati.« — In malo potem se zares isti tajnik pregreši in bi imel ravno toliko palic dobiti; zdaj spomni Petra na njegovo obljubo, in taj mu odgovori: »Imaš prav; zdaj je pobotano.« —

Car je svoje vradnike kaznoval, ako so se dali podkupiti; le peznika je izvzel ter mu dovolil, od prejemnikov mezde majhno darilo jemati. On sam mu je to pot pokazal. Ščasama je vse vojaške stopnje preslužil in vselej, ko je po svojo plačo poslal, je za denarničarja kaj zaostalo, ki ji to tudi brez neprijetnih nasledkov obderžal.

On je bil v vsakem oziru nevtrudljiv in je zamogel nar bolj težavne vladne dēla opravljati. Akoravno je večkrat popotoval, so se vonder vse dēla in brezštevilne odpravljanja po navadi verstile. V vsih zadēvah deržave, vojaštva, redarstva policije), kupcije in t. d. je sam poveljke pisal, in je lastnoročno vsa poroštva svojih poslancev na inostranih dvorih, vsa povelja na vojskovodje odpravljal. Zraven tega je tudi druga dopisovanja na nje oskerboval. Sam tako delaven, tudi pri družih brezposlenosti, lenobe in zanikernosti terpeti ni mogel, in ako je kakega pisarja več ko enkrat brez dēla našel, ga je dal za več dni na pisarni prikleniti.

On je zgolej vstajal. Ko je gosp. od Bestučev-a na Angleško šel, mu je Peter njegovo nalogo ob štirih zjutraj naznanil. Ravno tista ura je bila za posluh ptujih poslancev odločena. Francoski je enkrat eno uro pozneje prišel, ko je posluh že končan bil; hitel je tedaj za njim na ladjenico, kamor je bil šel, je najdel samoderžca vsih Rusov verh jambora, in se je moral dati v spletenici gori potegniti, da mu je tam med nebom in zemljo poverivno pismo podal. — In tako se pripovēduje od njega še mnogo, mnogo družih reči. Bradaška.

Književni pregled.

* S koncem tega mesca začne v Praze izhajati že enkrat naznanjen šolski časopis: „Škola“ pod vredništvom g. Jos. Haveleca, kateheta na c. k. glavnih šolah. Vsaka dva mesca ga pride en svezek po 5 polah na svitlo. Na pol leta bo veljal s poštnino vred 1 gld. 32 kr. sr. Priporočimo ga vsim učiteljem in odgojiteljem.

* Ravno se tiska poslednja pola drugega dela preimenitnega časnika: „Arkiv za povestnico Jugoslavensku.“

* Za društvo sv. Mohora, ki dosedaj ravno 395 udov šteje, je ravno donatisnjena kratkočasna in podučivna povest: „Blagomir puščavnik“ poleg nemške knjige: Beatushöhle poslovenjena. K 50 šolskim pesmam, ki so tudi že natisnjene, se napevi ravno litografirajo. Sedaj pride: „Povestnica goriške nadškofije“ v natis.

* V Beogradu je izšlo novo delo od Petra Radovanovića: Vojne Serba s Turcima od ustanka Karagjorgja do njegovog padenja.“

* G. Ludvik z Rittersberga pripravlja za natis zbirko izvirnih českih novel.

Z m e s.

* Gornolužičko učeno društvo je izvolilo v svojej glavnej seji v Gorlici 21. aprila t. l. g. Franciška Palacky-ga, zgodopisca česke zemlje, za častnega in svobodnega g. Margelika, komisarja v Voticih, za dopisovačočega uda.

* Poleg popisa g. prof. Šembera govori česko-slavenško narече s sedeče število ljudi: 1) na Austrianskem: na Českem 2,800.000, na Moravskem in Opavskem 1,400.000, na Šleskem 42.000, Spodnjim Austrianskem, in sicer: a) na Dunaji 50.000, b) v okolici 11.200, skupej 61.200; na Slovaškem in sploh na Ogerskem 1,800.000, v serbski vojvodini 27.000, na vojaški meji 10.000, na Horvaškem in Slavnskem 1200, v Galiciji in Bukovini 2200, med vojaki 100.000; skupej tedaj 6,243.600; 2) na Pruskem: Na Opavskem 48.000, na Opolskem 1100, na Kladskem 2800, v Münsterberku 2600, na Sikovskem 800, na Braniborskem 1200, skupej tedaj 56.500; na Austrianskem tedaj skupej 6,243.600 in na Pruskem 56.500.

* Za narodno igrališče v Beogradu se je doslej od dobrovoljnih prineskov čez 6000 dukatov skupilo. Knez sam jih je dal 1000, in kar bo še treba, je obljubil pridati. Igrališče se začne še tega leta zidati. Zvun tega se utemljuje tudi istniga (glavnica), iz ktere se bojo igralci plačevali in potem tudi penzijo dobivljali. Tudi druga serbska mesta hočejo zidanje igrališča podpirati.

* Vodstvo matice ilirske je razglasilo občni pregled računov matice ilirske od 1. marca do 31. decembra 1851. Po tem znese celo imetje matice 15,668 gld. 57 kr. v zadolžnicah in 3553 gld. 7 kr. v knjigah. Vsega vkup je taj 19,222 gld. 4 kr. sr.

* Rajncemu za česko literaturo visoko zasluženemu Sebastianu Hněvkovsky-mu, ki med prve delavce na polju česke literature slíši, bode na Volšanskem pokopališču spominek iz rudečega českega marbelj-na postavljen. Izdelal ga bode c. k. dvorni kamenosek Fr. Jedlička poleg narisa slavnega Václava Krolmusa.

* V statističnem delu g. Haina se najdejo sledeče števila posameznih narodnosti na Avstrijskem: 15,282,196 Slavjanov (5,897,970 Čehov, 2,183,380 Poljakov, 3,150,598 Rusinov, 1,153,382 Slovencev, 1,288,632 Horvatov, 1,584,134 Serbov, 24,100 Bulgarov); 8,104,756 Vlahov (5,042,235 Italianov, 401,094 Furlancev, 8,642 Ladincev, 2,640,492 Romanov, 2,293 Albancev in 10,000 Gerkov) 7,917,195 Nemcev, 5,418,773 Madjarov, 17,384 Armenov, 93,600 Ciganov in 749,851 Židov. Po tem takem je na Avstrijskem prebivavcev 37,583,755 duš.

* Kakor smo že enkrat oznanili, imajo dijaki latinskih šol v Celovcu, Ljubljani in Celju svoje lastne časnike, v ktere prav marljivo dopisujejo. Ravno tako veselo novico zveemo tudi iz Maribora, kjer so pred nedavnim svojo: »Zorico« osnovali. Serčno se zahvalimo pri tej priložnosti častitim udom Mariborske Zorice za poslano sestavko, ktere bomo v kratkem natisnuli dali; ob ednem pa poprosimo tudi marljive pisatelje Celjske in Ljubljanske Slavije, da bi nam od časa do časa tudi iz svojih vertov kake cvetlice poslali blagovolili. Vselej so vam listi Bécle odperti.

Društvo sv. Mohora v Celovcu.

Dalej so pristopili sledeči g. g. 251. g. Pet. Vartol, kapl. v Ribnici; 252. g. Jož. Raktel, učitel v Ribnici; 253. g. Fr. Kuntarič, učenec v Ribnici; 254. g. Jak. Gruden, kapl. v Mirni; 256. sl. Dobrovska šola; 257. g. Lav Gestrin, kapl. v koč. Reki; 258. g. Nik. Zic, vojn. du. ov. v Ljubljani; 259. g. Jak. Jerin, fajm. pri Belicerkvi; 260. g. Jan. Škofic, kapl. v Toplicah; 261. g. Jan. Štritar, kapl. v Ljubljani; 262. g. Jož. Štritar, petošolec v Ljubljani; 263. g. Karl Hojkar, oskerbnik Snežniške grajšine; 264. g. Zamejc Jož. kapl. v Krajnski gori; 265. g. Fr. Metelko c. k. učitel v Ljubljani; 266. g. Mat. Tavčar, kapl. v Metliki; 267. g. Jan. Milar, kapl. v Metliki; 268. g. Sim. Rabič, kapl. v Metliki; 269. g. Peter Teran, kapl. v Podzemelu; 270. g. Mat. Koder, kapl. v Slapu; 271. Šola v Krajnski gori; 272. g. T. Kresnik, mlinar v Stražiši; 273. Janez Žuže, kmet v Stražiši; 274. g. Mat. Obleten, kmet v Dobi; 275. M. Cuzlak, kmetovska hčer v Tolstem verhu; 276. g. Kresnik Bal. kmet v Lesah.

Pogovori vredništva.

P. n. g. O. C. v F. Poslano ho natisnjeno. Prav drago nam ho, če nam tudi obljubljene reči skorej pošlete. g. B. R. v S. Poslana povest ho kmalo natisnjena. Vašo željo bomo radi izpolnili; g. K. v T. Nam prav dopade. Pismeno več; g. J. M. v Z. Zastran društva sv. Mohora Vas zavernemo na družtvene postave in na 1. list Bécle t. l. Pošljite taj, kar še maujka.

Vsim g. g. sloj pisateljem, ki nam za Bécle kake sestavke pošlejo, p. n. d. dimo prva dva tečaja Bécle zastoj. Kdor jih želi, mu jih hočen. o berš poštnine proste po pošti poslali.

Vredu.